

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ WILHELM LICHENBERG

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

έκλεκτη συντροφιά που θριασκόταν συγκεντρωμένη στο κοινό σαλόνι του ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο», γύρισε προς την κοντέσσα Ραντζώνη.

—Η σειρά σας, κοντέσσα, της είπαν. Μας έχετε υποσχεθεί να μας διηγηθήτε ένα επεισόδιο από το τελευταίο ταξίδι σας στην Άνατολη.

—Η ωραία κοντέσσα χιμογέλασε.

—Ένα επεισόδιο... είπε. Θα προτιμούσα να το κρατήσω για τον εαυτό μου. Αλλά το λάθος έγινε... Σας το υποσέχθηκα. Θα κρατήσω λοιπόν την υπόσχεσή μου.

—Όλοι κραιπάλησαν από τα χιμητά της και η κοντέσσα άρχισε να λέει:

—Βρισκόμουν στην Κωνσταντινούπολη και κατοικούσα σ' ένα από τα κεντρικά ξενοδοχεία του Πέραν. Ξέρете το Πέραν... Εκεί δεν έχετε την έντοπαισι ότι θριασκείτε στην Άνατολή. Είναι ένα πραγματικό κομμάτι Ευρώπης, που δεν διαφέρει καθόλου από το Λονδίνο, το Παρίσι, τη Βιέννη. Αν το παράθυρο του δωματίου μου δεν αντίκρυζε την απέναντι όχθη του Βοσπόρου με τα μαυρισμένα από το χρόνο έξιλινα σπίτια της, θα ξεχνούσα ολότελα ότι θριασκίκα στην καρδιά της Άνατολής.

—Στο ξενοδοχείο που ζήνα κατοικούσα κι ένας Άμερικάνος, με τόν όπου δεν άργησα να γνωρισθώ, γιατί, όταν ταξιδεύω, είμαι πολύ εύκολη στις γνωριμιές μου. Ο Άμερικάνος μου έπιτρεψε μου να τον ονομάζω έτσι ήταν χαριτωμένος. Αντρας σωστός, βίηφλός, καλοδέξιος, ευγενής, ευχάριστος στην συντροφιά του και—γιατί να σας το κρύψω;—ξελαφρική θελκτικός. Δεν είχε τίποτε το κοινό με τους αυστηρομένους τύπους των Άμερικανών περιηγητών, που συναντά κανείς στα ξενοδοχεία. Τόν έλεγαν Άλαν Πόκετ. Ως και το όνομά του άνοιξη μου φάνηκε χαριτωμένο.

—Ο Άλαν Πόκετ ήταν ο ιδεώδης σύντροφος για μία περιηγήτρια που γύριζε τον κόσμο για να σκοτώσει την πλῆξη της. Καλύτερος σύντροφος δεν θα μπορούσε να υπάρχει. Ήξερε τόσο πολλά πράγματα και μιλούσε με τέτοια χάρη, ώς τον άκουγε κανείς ειχαρίστως επί ατελείωτες ώρες.

—Ένα βράδυ, μετά το γεύμα, ο Άμερικάνος μου πρότεινε να κάνουμε με το γιωτ του ένα περίπαιτο στο Βοσπόρο. Ξέρω τι σκέπτεσθε μέσα σας... Βέβαια, δεν είναι οσασο μία νέα καλής οικογένειας ν' άκολουθί ο κυριερύος θαλασσιός περιπαιτός ένα ξένο κύριο, που τόν γνωρίζει τυχαίως ο ένα ξενοδοχείο. Αλλά τι τα θέλετε; Τόν άκολουθήσα, γιατί μου είχε εμπνεύσει έμπιστοσύνη. Κι έπειτα όταν θριασκίκα κανείς σε τόσο μακρινό ταξίδι, έρχονται στιγμές που γράφει τους κανονικούς τύπους στα πελά παπούτσια του "Εν' αυτοκίνητο μας, κατέδασε στο Ντολμά Μπαζέ. Έμπρός στα μεγαλοπρεπή ανάκτορά του, που καθρεφτίζονται στα νερά του Βοσπόρου, ήταν άγκυροβολημένο ένα κατόλευκο γιωτ, το γιωτ του Άλαν Πόκετ. Σε λίγο, μιά βασκοκόλα, μικρή σαν καρβούτσουφλο, μας μετέφερε στο κοινό πλαιο του Άμερικανού. Ο Πόκετ μου έδειξε με ύπερηφάνεια και την τελευταία γωνία της θαλαμηγού του κι' ύστερα βιέταξε τους ναύτες ν' ανοίξουν το πανιά. "Έπειτ' από μερικές στιγμές, το γιωτ κυλούσε στα ήσυχα νερά του Βοσπόρου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου το γεύμα μας επάνω στο κατάρωμα της θαλαμηγού. Το φεγγάρι εξαόλωνε τα πάντα γύρω μας. Ήταν μία μαγευτική, μία ύπεροχη νύχτα...

—Μετά το γεύμα, κάναμε περιπαιτός επάνω στη γεφυρά του πλαιο, καθισσαμε άρωματικά σιγαρέτα, φλαφήσαμε για χιλία δυο ζήματα κι' ήπιαμε κοκταίης που τα έτοιμαζε ο ίδιος ο Άλαν.

—Είχ' άρχίσει πια να οισθάνωμαι μία έλαφριά ζάλη... "Έφταιγε τα κοκταίης; "Έφταιγε το γλυκό λιπινητικό κύμα; "Έφταιγε η γοητεία του Άλαν; Δεν ξέρω... Με καταλάσε όμως μία άκατανίκητη έπιθυμία να μείνω μόνη και να ξεπλωθώ. Ο Άλαν με άδολησε σε μία κομηθι, όλοκάθαρη καμπίνα. Έκλεισα τότε την πόρτα και ρίχτηκα με τα ρούχα μου επάνω στην κου-

μετα. Με μισοκλείσα τα μάτια άνειρνούμουν.

—"Εξοφα, μόλις άρχιζε ο ύπνος σιγά-σιγά να κλεινη τα θάλαφαρά μου, άκουσα ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα της καμπίνας. Τραυμαγμένη άνασηκόδηκα και ρώτησα. Ποίος είναι; Μία άνδρική φωνή, ή φωνή του Άλαν, μου απάτησε. "Ήθελε να μη στην καμπίνα. Μιλούσε άπότομα, σχεδόν άγρια. Τού άπανησα ότι δεν μού ήταν δυνατό ν' ανοίξω και ότι μπορούσε να μού πῆ απ' έξω ότι ήθελε.

—Ανοιξτε μου! φώναξε. Γιατί άλλωώς, θα σπασώ την πόρτα!

Και πράγματι, ο Άμερικάνος δεν άδρησε να πραγματοποιήσι την απειλή του. Έβωσε μία άνοπη σπρωξιά και σε λίγο θρέθηκε εμπρός μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου όταν είδα τόν γοηπητικό σύντροφό μου άγριεμένο, έξαλλο, με το μαλλιά ξεχτενιστά, με λυμηνή τη γραβήτα να με πλαιοάζη. "Έτρεμα από φόβο.

—Τι θέλετε από μένα; τόν ρώτησα.

—"Εκείνος με πλαιοάζη άνοιξη περισσότερο.

—Μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα μου είπε. Άρκετά βίαστης αυτή ή κωμωδία. Σηκωθήτε επάνω. Δεν θριασκείτε στο γιωτ ενός Άμερικανού τρένταεμαν. Είθετε στο γιωτ ενός γκαγκωτερος. Δεν ήταν θέβαια λογικό έμ μερους σας ν' άκολουθήσεται ένα άγνωστο. Αλλά το κακό έγινε... Και τώρα σας πλαιοφωρο, ότι καμμία γυναίκα δεν φεύγει από το γιωτ χωρίς να ήνη δική μου.

—"Απλωσα τα χέρια μου και φώναξα σαν τρελλή:

—"Όχι! "Όχι! Ποτέ.

—Μα ο Άμερικάνος έξοπασε σε δυνατά γέλια.

—Δεν σας όφελουν σε τίποτα ή φανές, όπας δεν ώφέλαινα σε καμμία...πρωκότω σας. Καταλάβαινα, ότι τίποτε δεν μπορούσε να με σώση, όταν έξαφνα το θάλειμα μου έπεσε στο παράθυρο που ήταν στο επάνω μέρος της καμπίνας. Πού θρήκα τέτοια έτοιμότητα; Τέτοιο θάρρος; Και το κυριώτερο, τέτοια εόκαυφία; Μ' ένα τίνανμα σκαρφάλωσα στο παράθυρο. Με τη γροθιά σφιγμένη, έσπασα το τζάμι και ρίχτηκα, έτσι καθώς ήμουσν τυμηνή, στα κύματα του Βοσπόρου, από ένα ύψος που άλλοτε θα μού προένοθε τόν τρομό.

—Δέν ένοιωσα καθόλου την κρυάδα του νερού. Αισθάνθηκα μόνο, ότι ήμουσν πολύ άδύνατη και ότι τα μπράτσα μου δεν θα με βοηούσαν να φτάσω στην όκτη. Προσπαθούσα ώστόσο να συγκεντρώσω όλες τις δυνάμεις μου για να σωθώ. Κολυμπούσα, κολυμπούσα... όταν έξαφνα δυο δυνατά χέρια με άρπαξαν απ' τη μέση. "Ήταν εκείνος... ο Άμερικάνος. "Εφώναξα άλλα μία φορά... Ποίος θα μ' άκουε ο ύμας; "Η δυνάμεις μου είχαν παραλόσια. "Έπειτ' από μία στιγμή έκανα τις άποθήσεις μου. Τι έμεσολάβηση δεν μπορώ να σας πώ. Όταν συνήλθα, είδα ότι ήμουσν στο κατάρωμα του γιωτ. Έμπρός μου ύμας δεν ήταν μόνο ο Άλαν Πόκετ. Πολλοί άνδρες με είχαν περικυκλώσει και γελοούσαν περίεργα.

—Ένας από τους άνδρες ατούς—δέν ήταν ο Άλαν—μου έδωσε ένα φακέλλο και μου είπε:

—"Η άμοιθή σας.

—"Η άμοιθή μου; έκανα κατάπληκτη. Γιατί;

—"Επιτρεψτε μας, κοντέσσα, να σας κάμουμε μία διασάφηνι—είπε τότε ο άνθρωπος που μου έδωσε το φακέλλο. Είμαστε άπεσταλμένοι μιάς κινηματογραφικής εταιρείας του Χόλλυγουντ. Ή πρωταγωνίστρια της ταινίας έπρεπε να ρίχτη από το παράθυρο μιάς καμπίνας στα νερά του Βοσπόρου. Την τελευταία, όμως στιγηύ έδειλίσα και δέν δέχτηκε να πηδήση. Προσπαθούσαμε να την μεταπέσομε, μα τού κάκου... Και ούτε ήταν εύκολο να δεχτή μία άλλη γυναίκα ένα τέτοιο ρόλο. Κ' έπειθι δέν ύπήρχε άλλη διεξόδος, ο διευθυντής κατέφυγε σε σας. Και πρέτει να σας συχαρούμε, γιατί έπιτυχατε θαυμάσια. Γι' αυτό σας παρακαλούμε να δεχθήτε την άμοιθή σας και να μας συχαρώσετε για την ένόχληση.

Η κοντέσσα Ραντζώνη σπασε για λίγες στιγμές. "Υστερα χιμογέλασε με πηνήρια και

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. ΜΑΓΟΓ

Λ ΗΜΕΡΙ των λύκων ! Άζω-
βώς όπως το είπατε πριν,
ζώος. Οι λύκοι μ' αναγνώσαν
ζώ σ' αυτήν έδω τη μοναξιά...

Καθήμενος εμπρός στη φωτιά
ό γρηαός άγροτης, μιλώσε στους
δύο ξένους του, οι οποίοι τον έ-
χαν έπισκεφθί έξαινη τη στιγμή.
Ή φωνή του άνηχοτος βραχνή.
Έγχε ομιλήεν στους άνωσε μιά
βάσιλα, σαν αυτές που φορούν οι
βασίλοι.

Ο γρηός και η γρηία, που είχαν καταφύγει στην καλύβα του, δεν ήταν στην πρώτη νεότητά. Ο γρηός είχε γράσει τα σαράντα και η βασίλισσα τους πέντε γόνους έδειχναν ότι ήταν εύτατάστατοι έδρουσις. Μια βιάβη, που έλαβε το αυτώνητό του, στη μέση του έρημουό δρόμου, τους ανάγκασε να γυρίουν στην καλύβα έξαινη, για να ξεπαθήουν, άστων να τελειώση ο σσηφρόν την έπι-
σσην. Ή γρηία χιτάσε με κάποια άσσηια τον γρηό έρημη. Δεν τού άπρήθεον ούτε λέξή. Άγρησε τόν άνδρα της να σσηουλή μαζί του.

—Ζήσε τολάν κείνη έδω ; τόν άρωσε ο έπισκέπτης.
—Άζαπέντε χροάνια, γρηός. Άζωβώς σήμερα σσηαίηρονηντα ά-
ζαπέντε σσηστά χροάνια...

—Άζαπέντε χροάνια έγχε, που τραβήχτησε έδω, μακριά από τους άνδρουσις ;
—Ναί, προσηύ τη σσηντροπή των θρησίον... Σαν και σήμερα, έδω και δεκαπέντε χροάνια, μ' έρραπύληνε η γρηαίκα μου, για ν' άζωλου-
θήση έναν άλλον άντρα ...

Ή λέξισ άπτες έβωαν έντέλωσι στους δύο έπισκέπτες. Η γρηία έρωρε έλαφρά το κεφάλι της πρός τόν κάθον, ένώ ο γρηός φωνήεντα άρρατά στενο-
χωρημένος.
—Θά σσηέπτεσθε, βρέβια, πόσων έτών μωροίσις να ένε την έποχή έξαινη η γρηαίκα μου, σσηέγχε ο έρημητής. Ήταν νεώτερος, που νεώτερος από μένα. Κι' έγώ όμως δεν ήμια τόσο γρηός, ό-
σο φωνήαμα. Όταν περάσει, ζανέτι τις τοιζώνισ, που πέρασε έγώ, γρηά πών από τόν γρηό του. Έπειτα, η ζωή που ζώνω έδω στην έρημιά, ένε τολάν σσηη-
θή...

—Σωστό, σωστό, φημίσις ο ξένος. Έγώ δεν θά μωροίσις ούτε μιά μέρα να μείνω μέσα σ' αυτή την άρηιάδα.
—Α, όχι δά ! φωνάζε ο έρημητής, μ' ένα έλαφρό χιμώγελο. Ή μοναξιά ένε η μόνη παρηγοριά μου. Άλ' τόν γρηό που μ' άγρησε η γρηαίκα μου για ν' άζωλουθήση έναν άλλον άνδρα, δεν μπορώ να ήρσω στον κάσιον. Όχι από γρηαίη. Μοί ένε αδιάφορη η έρωσηντα των άνδρουσίον. Πηθα άνω έδω για να έτοιμάσω την έδικησή μου.

—Όσο ήσυχα κι' άν έπαύρησε ο γρηός, άπτες τις λέξισ, η γρηία, που έμεινε σσηηλή, άσσηάνηχε ένα άγχο σ' όλο της τόν σσημα.

—Και έδικησήμτησε ; ρώτησε ο ξέ-
νος.
—Όχι άκόμα. Έγχεσι τά ίχνη της. Έλπίζω όμως ότι θά πέσιον κάποτε στα χέρια μου. Χροάνια τώρα ζώ μόνος, μ' αυτή την έλπίδα.

—Και τί θά τού ζάνετε, άν τους ά-
νοζαίηάπτετε ;
—Ο γρηός σσηώθηχε και στήθηχε μπροστά στους ξένους του.

—Τι θά τους έβανα ; φωνάζε. Κίχτι μου, έδω πέρα με άνωαίσιον άδηό των λύκων, για να δείξουν τη δύναμη, που έχω έβάνο στα θη-
ρία. Ναί, τά έβωσιάζω. Τά μεταγρηίσιζωσι άπως θέλω. Άζωίσιτε, λοι-
πόν ; "Αν ζαμιά φράσ τούς έρωσινα, θά τούς έρωιζα και τούς δύο, και τόν άνδρα και τη γρηαίκα, στους λύκους, για να τούς ζατασση-
οάξωσι. Οι λύκοι μου με άζωλουθών σαν σσηάια. Ποτέ δεν βράντο

πρόθεσις:
—Τους σσηώρησα, γιατί όταν ταξιδεύει κανείς στην Άνα-
τολή, άναζητεί κάποια περιπέτεια. Όταν μάλιστα μαζί με την περιπέτεια παίρνει και άμοιθή, τότε η ίκανοποίησι ένε διπλή.

—Η περιπέτεια αυτή είχε τά πιο εχάρησιτα για μένα άποτελε-
σημα...
—Έκείνη τη στιγμή, στην έισοδό του σαλονιού, παρουσιασθή-
κε ένας ύψηλος και άρωσις νεός. Ή σσηότσησα σσηώθηκε στο τη θέσι της και τόν πησίασε.
—Θά μου έπιτρέψετε, έπεε στην σσηντροπή της, να σάς πε-
ρρησιάζω τόν μνηστήρα μου; Ο Άμερικάνος κληματογρηα-
κός άστηρ "Άλλαν Πόκετ...

ξέω, γρηός να μ' άνοζωθών η
τό ζοντά ζαμιά άζωβώς
λάχιιστον λύκοι

Μα είναι να κατα-
ξένος γρηός την τάρα
ένουσαν τά λόγια του στους δύο
έπισκέπτες του, και ίδιος στην
γρηία, άλλοτε θέμα σσηουλήση.

—Τι ζαθώσι και άληφρά, έί-
τε. Καλύτερα να πώ να φέρω
λίγα έβλα. Γιατί έδω έβάνο τόν
γρηό ένε γρηό.

—Πάτε να φωνήσι ; Έλα, γρηίκα, να ποθείσι ...
—Τρελλάθησε ; της έπεε έξαινη. Τι έγχε πάλι ;
—Φοβήσι ... Ή πόρα μου έρωίσε στα χέρια του. Αίτός ένε ...

—Σοξάνα, παιδί μου, η άρηήγησι τού γρηού έχει έρωίση τά γρη-
σι σου. Έλα στον έρωτό σου. Αίτός ο άνδρουός δεν έχει ζαμιά
σσηή μ' έξαινη τού άγρησε για να μ' άζωλουθήση.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

—Αίτός ένε, σου λέω... Τόν άνεγρηόσι άμείσις, από την πρητή
στιγή που μάζησε έδω μένα. Αίτός ένε, έτοι όπωσι τόν βλέπω στον
έβνο μου, έτι δεκαπέντε χροάνια τώρα. Έδικησιάζω, άνοζωθίτη, ά-
γρηό. Τό άζωσις ; Έρωίσις τί μιά περηνιά ; Έλα να φωνήσι. Έ-
να άμείσις να τρέξωσι ζοντά στο σσηφρόν μου.

WILHELM LICHTENBERG

H. MAGOG

ΡΩΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό κεφάλι της γρηαίκας ένε άδειο, σαν τόν σσηουλι τού Τατάρου.

—Αμα δείρησι τη γρηαίκα σου τόν πρησί, μόν έσχαίσις να την ένα-
δεισις τόν βρούδι.

Δέν φτάνει στη γρηαίκα μιά ξελιά.

—Αμα χιαισίς ένα χαλί, ξεσπώνεται. —Αμα χιαισίς τη γρηαίκα σου,
γνηται πύ πιστή.